

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB28 : 1853

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB28 : 1853", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 25*, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2008 , s. 36.
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb28-txt-shoot-n41.pdf> (tilgået 19. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 25

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

NB28:41

#

Ny »Frygt og Bæven.«

[a] Dette forholder sig til Noget der findes i en af Journalerne fra den Tid jeg boede paa Østerbro

.... Og Abraham besteeg Moria Bjerget med Isaak. Han besluttede at tale til Isaak – og det lykkedes ham at opløfte Isaak, da det er Guds Villie, saa er Isaak villig til at blive Offeret.

Og han kløvede Brændet og han bandt Isaak, og han antændte Baalet – han kyssede endnu engang Isaak, ikke som Fader og Barn forholdt de sig jo nu til hinanden, nei, som Ven til Ven, begge som lydige Børn for Jehova

– – og han drog Kniven – – og han stødte den i Isaak.

I samme Øieblik stod Herren Jehova i legemlig Skikkelse ved Abrahams Side og sagde: gamle Mand, gamle Mand hvad har Du gjort? hørte Du da ikke hvad jeg sagde, hørte Du ikke jeg raabte: Abraham, Abraham stands.

Men A. svarede, med en Stemme, der halv var den lydige Underkastelses halv Sindsforvirringens, nei, o Herre det hørte jeg ikke. Stor var min Sorg – Du veed det bedst, thi veed Du at give det Bedste, Du veed ogsaa at fordre det Bedste – dog formildedes den, thi Isaak forstod mig, og i Glæden over at være i Forstaaelse med ham har jeg slet ikke hørt din Stemme, men selv, som jeg meente det, lydig, stødte jeg Kniven i det lydige Offer.

Saa kaldte Jehova Isaak igjen tillive. Men i stille Sorg sagde A. ved sig selv: det var dog ikke den Isaak, og i en vis Forstand var det jo heller ikke, thi ved at have forstaaet hvad Isaak forstod paa Moria Bjerget, at han var af Gud udseet til Offeret, var han i een Forstand blevet som en Olding, lige gammel med Abraham, det var ikke ganske den Isaak, og kun for Evigheden passede de retteligen for hinanden.

Det forudsaae Herren Jehova, og han forbarmede sig over Abraham, og gjorde som altid Alt godt, uendeligt bedre end hvis det Forkeerte ikke var skeet. Der er, sagde han til A, en Evighed, snart skal Du der evigt være forenet med Isaak, hvor I for evigt passe for hinanden. Havde Du hørt min Røst, holdt inde – saa havde Du faaet Isaak for dette Liv, men det med Evigheden var ikke blevet Dig tydeligt. Du gik for vidt, Du fordærvede Alt – dog jeg gjør det endnu bedre, end hvis Du ikke var gaaet forvidt: der er en Evighed.

Dette er Forholdet mellem Jødedom og Xstd.

Christeligt bliver Isaak virkelig offret – men saa
Evigheden; i Jødedommen var det kun en Prøvelse,
Abraham beholder Isaak, men saa bliver det Hele dog
væsentligen inden for dette Liv.

#